

עד המדינה מספר כיצד השתתף ברצח שושנה ראובני

עזרתי לעובדיה לרצוח את שוֹשנה בשביל 2,500 ל"י חוב בקלי פים שהוא הבטיח לוותר לי. אבל אני לא רצחתי אותה בעצמי. אני רק החזקתי אותה ודיברתי איתה, ועובדיה בא מאחוריה עם מוט ברזל והוֹרִיד לה על הגולגולת. אחר כך עזרתי לו להכניס את שושנה חזרה למכונית ולהסיע אותה עד הנחל. שם השארנו אותה. היום, אני נורא מצטער על מה שעשיתי. אני גם מפחד שיהרגו אותי, אחרי שאצא מהכלא.

רחמים ("רפי") הגיאני ישב עצור בִּי תחנת משטרה אי־שם במרחב תל־אביב. כאשר סיפר את הדברים האלה לכתב העולם הזה, על־ידי מתווך שהעביר את השאלות והתשובות לכלא. זה היה מעצר שמטרתו כפולה: מחד, ישב רחמים כחשוד ברצח שושנה ראוי בני, שגופתה נמצאה במי נחל איילון הרדודים, מאחוריו בניין הטינרמה במזרח תל־אביב. לאחר הבדיקה הסתולוגית, התי גלה, כי למעשה מתה בטביעה; לאחר שרוצחיה סיצחו את ראשה — עדיין היא נותרה בחיים, והם השליכוה לנחל גושמת. **ידידי**

הנרצחת

מטרתו השנייה של המעצר היתה להגן על רחמים מנקמה. לאחר שהסיכים להיות עד המדינה ולהעיד נגד החשוד השני ברצח — חברו הטוב כדורי ("אורי") עובדיה. ברגע שיעלה על דוכן העדים בבית־המשפט המחוזי, יעיד נגד חברו את העדות שמסר במישטרה — יבוטל האי־שום נגדו, והוא ייצא לחופשי.

רחמים יודע כי זה יהיה חופש מפוקפק. חבריו של עובדיה יתפשוהו באשר הוא. הודה רחמים, בתשובה על השאלה אם ינסה להימלט לחו"ל, כעדי מדינה רבים אחרים: "אינני יודע. אני בכלל לא יודע מה יהיה איתי."

שני החשודים ברצח ותנצחת היו חב־רים ותיקים. נהגו להיפגש כמעט כל יום. רפי (40), יתום מאביו מגיל שנתיים, הוא יליד טריפולי, עלה ארצה בגיל 17 עם אמו ועם אחותו. למחייתו, עסק בפוליסטר רה, בצבעות ומלאכות אחרות. לפני 12 שנה הואשם בסרסורות, אך סניגורו, עור־רדיהין חיים קאניס, הוציאו זכאי.

„אפשר לרצוח מישהו!”

ס יפרה השבוע ברוריה (35) אשתו של רחמים, שנותרה

במדינה

לחזור לשיטה של השבת כקבוקים ומי לויים מחדש. אם תתקבל הצעה זו אולי יחזרו לרחובות ישראל הקריאות „בק־בוקים! בקבוקים”, שהיו פעם חלק מ־ארץ־ישראל הישנה.

מפלגות

פנתר לפנתר - זאב

פילוג חדש בשורות חסנתרים — הפעם, מלווה באיום ברצח

קל יותר בימים אלה, להבחין בפנתר שחור בלילה בג'ונגל — להבחין לזהות את כל פילגי הפנתרים היריבים ואיזה פנתר שייך למי. הפלונטר האחרון, בשורת ההתפתחויות הפוקדות את הפנתרים, קרה לאדי מלכה.

פגישה חוזרת. מלכה (הפנתרים — כחול־לבן), שאחרי הבחירות להסתדרות חזר והצטרף עם אנשיו לקבוצתו של שלום כהן (הפנתרים השחורים — דמוקרטים ישראלים) הכריז השבוע על פגישה חוזרת: „הצעתי לשלום כהן לנסות לאחד את כל הגופים של עדות המיזרה, כולל פעילים מתנועת תהילה שהקים ד"ר שאקי, ואירגון עווד של הסטודנטים מבריאלון — שאצלם היתה הסכמה לכך. אבל הוא טירפד והתנגד בתירוצים שונים.”

מחאה עצומה. סיפר השבוע מלכה: „אני הייתי מוכן להופיע במקום ה־120 — רק למען ליכוד של כל הכוחות המבקשים בכנות להילחם בעוני. אבל שלום כהן היה מוכן להקיף עצמו אך ורק באנשי־שלומו, שאותם קנה ממש בכסף. הוא לקח תנועת מחאה עצומה — הפך אותה לתנועת המחאות, אשר תעבוד כתנועה למען שלום כהן לכנסת.”

ברשימת הפנתרים כחול־לבן, שהחליטה עתה לרוץ כעצמאית בבחירות ל־

פנתר מלכה לא לשבור עצמות

כנסת, מופיע גם יעקב אלבז וכן כוכבי שמש, הירושלמי, ממיסדיה של תנועת הפנתרים ומפעיליה העיקריים מאז לידתה בשכונת־העוני מוסררה.

אומר כוכבי: „מדוע לא עורך שלום כהן את בעיית העוני והמצוקה בכנסת השביעית? איפה הוא היה כשיצאנו או להפגנות של דם, כשהמישטרה היכתה ושררה בנו? שלום כהן לא מייצג את הפנתרים האמיתיים.”

טירור ואלימות. „מאז שהחלטנו ל־רוץ בנסרד מהדמוקרטים הישראליים”, סיפר מלכה, „הפעילה קבוצתו של שלום כהן שורה של מעשי טרור ואלימות נגדנו. בערב הגשת הרשימה התקשרו לטלפון שלי צ'רלי ביטון ודודו חזקה, שהם מ־קבוצתו של כהן, והציעו לי: קחו 50 אלף ותרדו מהעניין. הם החזיקו את הקו פתוח ארבע שעות, על־מנת למנוע מאיתנו קשר עם רכזי האזורים שלנו. הם קיללו גידלו והשמיעו את כל הנוכחים במשרדי, בצילצול אחר קיבלתי איש כי יורקו לבית רימון ויהרגו לי את התינוקות, ואותי יחסלו, עוד הערב.”

ביום א' השבוע הגיש מלכה תלונה למישטרה על הטרדה טלפונית ואיומים ברצח. יש לנו מספיק כוח לשבור להם את העצמות. הוא טוען, אבל אני חושב שזה לא הקו הנכון, ללכת למלחמה בין נחשלים לנחשלים.”

(המשך מעמוד 28)
המוזמת ומכערת את הארץ לאורכה ולי־רוחבה.”

הד"ר משה נאמן, 67, מומחה לאקולוגיה (מדע חקר ביחסים ההדדיים בין משאבי הטבע והטכנולוגיה, והשפעתה של זו על המערכת הסביבתית) עומד בראש הברה שהוקמה בחיפה לפני שנתיים הנקראת תיכנון והנדסה סביבתית — לייף, אשר עיסוקה הוא תיכנון של מיפעלים תוך תשומת לב מיוחדת לשמירה מירבית על איכות ונקיון הסביבה.

קובל הד"ר נאמן: „מיפעל אחר מיפעל, בנטיה הולכת וגוברת, מוכר את הבקבוק לצרכן יחד עם המשקה. פתח בכך מיפעל למשקאות קלים שיצא בסימה, שתה ו־זרוק, ואף הקים מיפעל מיוחד לייצור זכוכית. אחריו הלכו היקבים, ואנחנו הול־לים ומוצפים במבול של בקבוקים ריקים. לכאורה יוצאים כולם נשכרים: המיפעל חוסך כסף, היות וזול יותר לשווק משקאות בבקבוקים חדשים מאשר לשאת בהוצאות איסוף הבקבוקים הריקים. הובלתם חזרה למיפעל וניקויים. המיפעל גם אינו מסתכן יותר במישיפטים ובקנסות מטרידים עקב ניקוי בלתי מושלם; החנווני משתחרר מעול המיון ואיסוף הבקבוקים הריקים ו־חנותו „מתרחבת”; הצרכן אינו סוחב את הבקבוק חזרה לחנות אלא זורק אותו לפח האשפה במקרה הטוב, או משאירו על שפת היס־ובחורשה במקרה הפחות טוב. ואז, גם כן במקרה הטוב מובל הבקבוק

אקולוני נאמן אין אוכלי זכוכית

עם האשפה ע"י העירייה למזבלה למנוחת עולם, או שהבקבוקים נשארם מסוורים מדן ועד שארם א־שיך, ומאמצי החברה להגנת־הטבע ומתנדבים מתנועות־הנוער אין בכוחם להציל את המדינה מסכנת הצ־פתח בבקבוקים.

חזרה לבחורה. „מלבד זיהום הסביבה” ממשיך הד"ר נאמן ומביע „צריכות הי ערירות, ולמעשה האורח משלם המיסים, שהוא גם שותה המשקאות, לשאת בהוצאות איסוף הבקבוקים הרוקים, הובלתם למזבלה וקבורתם. הוצאה זו עולה בהרבה על זו שהיה מוציא המיפעל אילו הוביל את הבקבוקים חזרה לניקוי. הואיל ומדובר במיליוני בקבוקים מדי שנה, דרושים תמיד שטחים נוספים עבור הכמות המצטברת. שכן, שלא כפסולת אחרת המעובדת לצרכי חקלאות, משל, אין מה לעשות עם פסולת הבקבוקים.”

משה נאמן הוא בעצם דוקטור למישפטים ואת הידע והמדענות לאקולוגיה רכש ב־עבודתו במישרד־האוצר, שם עמד בראש מינהל־הדלק עד שנת 1970. בשנים הי אחרונות של שירותו עקב אחרי השפעת הצריכה הגוברת על אנרגיה על איכות הסביבה, ולפני כחודש הוציא־לאור ספר בשם הסביבה, בו תיאר מחדש את הגור־מים לזיהום והשפעותיהם על חיי יום יום. מציע הד"ר נאמן דרכים לחיסול מיפעל הבקבוקים: „הדרך הטבעית היא שהמח־ליט לייצר ולמכור פסולת היא בהוצאות חיסולה. אפשרות אחרת היא הטלת מס ממשלתי על בקבוקים לשימוש חד־פעמי, בגובה הוצאות חיסולם. ההכנסה מן המס תחולק בין הרשויות המקומיות.” אבל בכך לא תיפתר בעיית פסולת הבקבוקים המצטברת והצורך בשטחים להקמת מזב־לות נוספות.

לד"ר נאמן יש הצעה מסורתי: „פשוט

מילונים מילונים מילונים מילונים מילונים מילונים מילונים

מדוע כה רבות הנשים בעולם הבוחרות בטמפוני טמפקס יותר מאשר בשאר הסוגים של הגנה סניטרית גם יחד? ראשית, טמפוני טמפקס פותחו על ידי רופא, כך שטבעי שאת יכולה לסמוך עליהם. נישאים בפנים, אין בלרנו שישטור את סודך. ללא סיכות, תחבושות או חגורות, ללא ריח או חיכוך. ללא אי־נוחות כלשהי.

טמפוני טמפקס קלים ביותר לשימוש, החל מן הפעם הראשונה. כל טמפון ארוז בשפופרת החדרה הגיינית, העוזרת להכניס את הטמפון בצורה נכונה ונוחה. רק לטמפוני טמפקס יש חוט הוצאה עמיד בפני רטיבות ותפור היטב לאורך הטמפון כדי שלא יחליק נמקומו. האם פלא איפוא שנשים ב־118 ארצות בוחרות בטמפוני טמפקס? טמפוני טמפקס ניתנים לרכישה ב־2 דרגות ספיגה: רגילה ומיוחדת, באריזה סטני־דרטית של 10 יחידות ובאריזה חסכונית של 40 יחידות.

החל מן הסגסג הראשונה... טמפוני TAMPAKX הגנה סניטרית לשימוש פנימי מיוצרים רק על־ידי חברת טמפקס בעים, הוונס, אנגליה, להשיב בבתי מרקחת. כתמרוקיות ובסופרמרקטים. הסעונויות נקבלת רוממות וחוסר הסברה ישלחו 70 אינ בכולי דאר אל היכואנים: אינווסס אימפקס כע"ם. רחי ירמיהו 38. ח"א